

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 19-02-31352 מדינת ישראל נ' חוסרי ואח'

בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

בעניין: המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד יבגניה קומרנצקי

נגד

הנאשם חסן חוסרי
ע"י ב"כ עוה"ד ראמי חזן

גזר דין בעניינו של הנאשם מס' 1

כתב האישום המתוקן מיום 27/12/20:

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירות הבאות:
באישום הראשון – לא הגיש במועד דוח תקופתי שיש להגישו – 7 עבירות על סעיף 117
(א) (6) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו – 1975.

באישום השני – הפרת החובה לתשלום המס המגיע לתקופת הדיווח התקופתי עם
הגשתו – עבירה 1 על פי סעיף 118 לחוק בצירוף סעיף 88 (א) לחוק האמור וסעיפים 23
(ב) (1) ו-27 לתקנות.

לפי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם מס' 1 הינו בעל עסק הרשום בענף שירותי
בלדרות (משלוחים) ובתור שכזה הינו "עוסק מורשה" וזאת החל מינואר 2017.
הנאשם מס' 2 הינו אביו של הנאשם מס' 1.

בכל התקופה הרלוונטית לכתב האישום הנאשמים מס' 1 ו-2 היו משמשים כמנהלים
הפעילים של העסק הרשום על שם של הנאשם מס' 1.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 19-02-31352 מדינת ישראל נ' חוסרי ואח'

כל התקופה הרלוונטית לכתב האישום הנאשמים היו חייבים להגיש למנהל המאשימה דוחות תקופתיים במועד ובדרך שנקבעו בחוק ובתקנות מס ערך מוסף.

למרות זאת, הנאשמים לא הגישו במועד, במודע, כנדרש על פי החוק והתקנות את 7 הדוחות התקופתיים לחודשים 8/17, 10/17, 12/17, 02/18, 06/18, 08/18, 10/18.

לפי האישום השני, הנאשמים הגישו את הדוח לחודש 3-4/18 ללא צירוף התשלום כנדרש על פי החוק והתקנות.

ראיות לעונש:

המאשימה לא הגישה ראיות לעונש, ואילו הסניגור הגיש מסמכים שונים הנוגעים להליכי פשט"ר של הנאשם ולנסיבותיו האישיות. כמו כן, הפנה את בית המשפט למסמכים המלמדים על פתיחת התיק במע"מ, מס ימים לאחר שהנאשם הפך בגיר.

תסקיר שירות המבחן:

בעניינו של הנאשם הוגש תסקיר שירות מבחן, אשר התייחס הן לשאלת ההרשעה, והן להיבטי השיקום.

שירות המבחן סקר את נסיבותיו האישיות של הנאשם, את התייחסותו לעבירות נשוא כתב האישום והרקע לביצוען, וכן עמד על הערכת הסיכון לעבריינות נשנית וסיכויי השיקום.

בסופו של יום, סבור שירות המבחן, כי בהינתן שמדובר בבחור צעיר נעדר הרשעות, אשר תיפקד באופן יציב במישורי חייו השונים, ונראה כי ביצע את העבירות על מנת לרצות את אביו, הנאשם 2, יש להסתפק בעניינו בחלופה עונשית חינוכית ושיקומית, של שירות לתועלת הציבור, ולבטל את הרשעתו, נוכח הסיכון הקיים לצמצם את אפשרויות התעסוקה שלו בעתיד, ולפגוע בשמו הטוב.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 19-02-31352 מדינת ישראל נ' חוסרי ואח'

טענות הצדדים:

ב"כ המאשימה עמדה על חומרת המעשים, תוך שהיא מדגישה כי מדובר בעבירות כלכליות, בהן המשקל העיקרי הוא הרתעה, והנזק הכספי שנגרם לקופת המדינה, היא הדגישה כי מדובר בתיק המתנהל משנת 2019, ומאז לא שילם הנאשם דבר, וככל שהיה משלם תשלום כלשהו במהלך השנים שחלפו מאז, אזי היה מצמצם ואולי אף מסלק את המחדל הכספי הפלילי.

לעמדתה, יש להטיל על הנאשם עונש של מאסר מותנה, קנס והתחייבות, בדומה לעונשים שהוטלו על האב, הנאשם 2.

אשר לביטול ההרשעה, ב"כ המאשימה מתנגדת לכך, טענה שאין לכך מקום, לא מדובר במי שבאמת מתחרט על מעשיו, שעה שהותיר חוב ניכר באוצר המדינה, ביצע את העבירות יחד עם אביו, לא השתנה דבר מאז ביצע את העבירה, הוא ממשיך לגור אצל אביו, יש לו את אותה השפעה, את אותו רצון לרצות את אביו. בנוסף, ציינה כי לא הוכח שיש פגיעה קונקרטית בנאשם, ושירות המבחן אפילו היה ער לכך שלא קיים נזק קונקרטי, לכן בשים לב לטיב העבירות וחומרתן, אין מקום לבטל את ההרשעה.

דבר הנאשם בטרם מתן גזר הדין:

הנאשם הביע חרטה וטען כי אין לו אפשרות כלכלית לשלם את החוב שנוצר.

יצוין, בהקשר זה, כי נוכח הצהרותיהם של הנאשמים, בדבר רצונם לסלק את המחדל ולבקשת הסניגור, פתח בית המשפט קרן, במסגרתה הונפקו שוברי תשלום, כדי לאפשר לנאשמים לסלק את המחדל.

הנאשמים שילמו לקרן כ- 30,000 ₪ שהועברו בהוראת בית המשפט לטובת סילוק המחדל.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 19-02-31352 מדינת ישראל נ' חוסרי ואח'

דיון והכרעה עונשית:

שאלת אי ההרשעה:

הכלל בפלילים הוא, כי משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את מבצעה, והחריג הוא הימנעות מהרשעה, השמור למקרים הבודדים והחריגים, בהם אין יחס סביר, בין הנזק הצפוי לנאשם, לבין חומרתה של העבירה.

ההלכה הפסוקה קבעה, כי הימנעות מהרשעה אפשרית, בהתקיים שני תנאים מצטברים:

(א) סוג העבירה מאפשר בנסיבות העניין להימנע מהרשעה, מבלי לפגוע, באופן מהותי, בשיקולי ענישה אחרים;

(ב) השלכותיה של ההרשעה הן כה חמורות, עד כדי פגיעה בשיקומו של הנאשם, וקיומו של יחס בלתי פרופורציונלי בין אותה פגיעה לבין מעשה העבירה.

ראו: ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3), 337; ע"פ 4466/13 נתנאל אסולין אורטל נ' מדינת ישראל (2014); רע"פ 2323/17 פלוני נ' מדינת ישראל (2017).

עוד אפנה בנדוננו להלכת רע"פ 3515/12 מדינת ישראל נ' שבתאי (10.9.13), שראשיתה בבית המשפט המחוזי דכאן, לפיה יש להחיל הגמשה מסוימת, בעיקר לגבי הנזק הקונקרטי, בעבירות אסדרתיות של אחריות קפידה בדומה לעבירות קא עסקינן.

מכאן אעבור לבחינת התקיימות התנאים שנקבעו בהלכה הפסוקה בשאלת הימנעות מהרשעה.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 19-02-31352 מדינת ישראל נ' חוסרי ואח'

סוג העבירה בנסיבותיה -

התנאי הראשון בהלכת כתב, דן בשאלה האם סוג העבירה בנסיבותיה, מאפשר הימנעות מהרשעה, מבלי לפגוע בשיקולי ענישה.

לשם כך יש לבחון את עובדות המקרה שבפני בית המשפט.

לפי העובדות בהן הודה הנאשם, העסק נרשם על שמו, והוא עבד יחד עם אביו כמנהלים הפעילים של העסק.

לפיכך, בעקרון, בהיותו מנהל פעיל, הינו אחראי למחדלי העסק, המפורטים בשני האישומים כמפורט בכתב האישום.

מדובר באי הגשה במועד של 7 דוחות תקופתיים, כאשר האיחורים נעים בין 34 יום ועד לאיחור שנמשך עד היום.

יתרת התשלום שלא שולמה בגין הדיווח התקופתי לפי סעיף ב (1) לכתב האישום, הינה 55,771 ₪ קרן.

בנוסף, הנאשם אחראי להגשת הדוח התקופתי לחודשים מרץ אפריל 2018, ללא צירוף תשלום מע"מ בסך של 12,963 ₪ כמפורט בסעיף ב (1) לאישום השני שבכתב האישום. עם זאת, מצוות החוק היא, כי כאשר בית המשפט ניגש למלאכת הענישה, ועליו לשקול את העונש הראוי ואת מידתו, על בית המשפט החובה למוד לנאשם, את הגמול העונשי לו הוא ראוי, תוך הלימת העונש לנסיבות, ולמידת האשם שהפגין הנאשם, במעשיו, שכן העיקרון המנחה בענישה הוא הלימה, היינו, תאימות, בין המעשה לבין התוצאה העונשית (סעיף 40ב לחוק העונשין).

מחד, העבירות המפורטות לעיל, בהן הורשע הנאשם הינן חמורות, ובעבירות מסוג הזה ישנה חשיבות רבה להרתעת הרבים, ולהעדפת האינטרס הציבורי על פני האינטרס

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 19-02-31352 מדינת ישראל נ' חוסרי ואח'

הפרטני, ועל כן, בדרך כלל נסוגות נסיבותיו האישיות של הנאשם מפני אינטרסים אלה, שהן בעלות הבכורה בשיקולי הענישה.

מאידך, המשפט אינו אטום למציאות החיים, ומכיר במורכבויות שונות, המחייבות מבט רחב ועמוק יותר, על מנת לבור מתוך קדירת שיקולי הענישה, את התוצאה העונשית הראויה בנסיבות העניין, וכדברי בית המשפט העליון:

"המשפט מניח כי במורכבות החיים האנושיים על תהפוכותיהם בהשתקפותם במשפט הפלילי עשויים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת העקרון העונשי הרחב המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה" (ע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל (2007), שם בפסקה 9).

במקרה שמונח בפני בית המשפט, מדובר בבחור צעיר, שאביו רשם את העסק על שמו, ובשל עניין טכני זה, כל מחדלי האב נזקפו לחובת הבן, כמאמר המקורות **"אבות אכלו בוסר ושיני בנים תכהנה..."** אך בהמשך הפסוק מבהיר הנביא כי **"...כל האדם האוכל הבוסר תכהנה שיניו"** (ירמיהו ל"א, כ"ח – כ"ט); **ובמקום אחר נאמר, "בן לא ישא בעוון אב, ואב לא ישא בעוון בן" (יחזקאל יח, כ);** וראו את מקור העיקרון **"איש בחטאו יומת"**, (דברים כד, טז).

קדמונו לימדנו, את עקרון האחריות האישית, שהינו עקרון יסוד בפלילים, לפיו איש בחטאו יענש, ואין איש נענש בשל חטאו של אחר. זהו עיקרון משפטי המקובל לפי תורת הגמול שעל עקרונותיה מבוססים שיקולי ענישה הן בשיטת המשפט הישראלית והן בשיטות משפט נאורות אחרות (לשיטת המשפט הישראלית ראו: ש. ז. פלר, **יסודות בדיני עונשין**, כרך א, 100 (1984); ולסקירת הדין הבינלאומי לשימוש בכח כלפי "לא מעורבים", ראו מאמרו של אליאב ליבליך, "בין הפרדיגמות: חוקיות הוראות הפתיחה באש בגבול עזה על פי הדין הבינלאומי לאור פסיקתו של בית המשפט העליון", עיוני משפט מג 1 (2020)).

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 19-02-31352 מדינת ישראל נ' חוסרי ואח'

תיקון מס' 113 לחוק העונשין נתן לכך ביטוי מובהק שעשה שקבע את עקרון ההלימה העונשית כעקרון מנחה לפיו יש לענוש את "העושה" בהתאם לטיב "המעשה", בנסיבותיו, תוך דגש על דרגת האשם שהופגנה במעשה העבירה.

לא אחת פסק בית המשפט העליון, בזכות עקרון זה, ונגד הטלת עונו של אדם אחד, על כתפיו של אדם אחר. אחד השופטים המובילים של דוקטרינה זו היה כב' השופט משאל חשין, שפסק כך בפסקי דין שעסקו בעניין הריסת בתים של מחבלים שפגעו בביטחון המדינה (בג"ץ 2722/92 אלעמרינ' נ' מפקד כוחות צה"ל ברצועת עזה, פ"ד מו (3) 693; בג"ץ 4772/91 חיזראן נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יו"ש, פ"ד מו (2) 150; בג"ץ 6026/94 נזאל נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יו"ש, פ"ד מח (5) 338); שופטים נוספים החזיקו בגישת האחריות האישית, ראה לדוגמה מהעת האחרונה, דברי כב' השופט עמית בבג"ץ 480/21 רבהא נ' המפקד הצבאי (3.2.21), שם בפסקה 15; עוד אפנה לסקירתו המקיפה של אדם שנער בנושא, במאמרו "בטחון במדינה היהודית: על תפיסת הביטחון של השופט חשין".

בנדוננו, הנאשם הבן, אכן עבר את העבירות בן הורשע, שעה שהסכים מרצונו החופשי, לכך שהעסק יירשם על שמו ויתנהל כשהוא יחד עם אביו הם מנהליו הפעילים. במהלך ניהול ההליך ברור היה, כי הרישום הטכני היה אמנם על שם הבן, אך האב הוא זה שעמד מאחורי ניהול העסק והרישום רק הוביל להסתבכותו של הבן.

כאמור, אין בכך לפטור את הנאשם מאחריות למעשיו, ומשנטל את העסק יחד עם אביו עליו האחריות לוודא כי העסק מתנהל לפי חוק. אך יש בכך כדי ללמד, על מורכבות הדברים, ועל הצורך להישיר מבט למציאות וליתן מענה עונשי הולם לסיטואציה מעט מורכבת כך שהתוצאה תהיה צודקת.

בשים לב לכך, הנני בדעה כי במקרה החרג הנתון, לא יפגעו שיקולי הרתעה וענישה, אם תבוטל הרשעתו בדין של הבן המשלם מחיר בעיקר בשל מחדלי אביו.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 19-02-31352 מדינת ישראל נ' חוסרי ואח'

פרופורציונאליות בין ההרשעה לנזק הנגרם בגינה לשיקום הנאשם -

התנאי השני בהלכת **כתב** עוסק בשאלת הפרופורציה בין הותרת ההרשעה על כנה והפגיעה הבלתי מידתית בנאשם ויכולות שיקומו.

לשם בחינה זו, נפנה לחקירה הכללית שערך שירות המבחן בתסקיר המפורט שהניח בפני בית המשפט.

מדובר בנאשם שהינו כבן 24.

במועד הרלוונטי למחדלים נשוא כתב האישום, היה בן 18 ומספר ימים, מתגורר בבית אביו.

מהתסקיר עולה כי אביו התגרש מאמו והוא נותר להתגורר איתו, על מנת לא להכביד כלכלית על אמו.

אביו צבר חובות רבים, ואף לווה כספים בשוק האפור, ושיכנע אותו לרשום עסק חדש שפתח על שמו, בניסיון לשפר את מצבו הכלכלי.

תחילה, התנגד לבקשה, אבל בסוף התרצה, והסכים לסייע לאביו. לדבריו, העסק נרשם על שמו יום לאחר שמלאו לו 18 שנים, ובאופן פורמאלי בלבד, הוא לא היה מעורב בניהול העסק, ובהתנהלות הכלכלית כולה.

עם זאת, עולה מהתסקיר כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו, ומבין כי נוכח הסכמתו לרשום את העסק על שמו, הוא אחראי להתנהלות הכלכלית הבעייתית, אך הבהיר כי התנהלות זו, אינה משקפת את דפוסי התנהגותו בדרך כלל.

שירות המבחן בחן את מכלול השיקולים הרלוונטיים, תוך שהוא מציין את הקשר של הנאשם ואביו, ונטייתו לרצות אותו ולסייע לו בעתות משבר.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 19-02-31352 מדינת ישראל נ' חוסרי ואח'

ההתרשמות היא כי הנאשם מבין את הפסול שבמעשיו, מבטא חרטה על התנהלותו וההליך המשפטי הותיר עליו רושם הרתעתי משמעותי.

באשר להימנעות מהרשעה, מציין שירות המבחן, כי מחד, מדובר בעבירות חמורות, אך מאידך, מדובר בצעיר, ללא הרשעות פליליות קודמות, בעל תפקוד תקין במישורי חיו השונים, אשר לקח אחריות על מעשיו, והרשעה בדין תצמצם את אפשרויות התעסוקה שלו בעתיד.

שירות המבחן מציין, כי על אף שהנאשם לא הצליח לזהות נזקים קונקרטיים שייגרמו לו במידה ויורשע, יש לסיים את ההליך המשפטי נגדו ללא הרשעה, על מנת לא לפגוע בהתקדמותו האישית והמקצועית ולעודד אותו להמשיך ולתפקד באופן תקין.

המאשימה בטיעוניה, הבהירה כי על אף הסכמתה להפנות את הנאשם לתסקיר, היא לא מחויבת לקבל את המלצותיו.

לגופו של עניין, היא עומדת על הרשעתו של הנאשם, טוענת כי הוא נטל חלק בעסק, העסק נרשם על שמו, הוא היה מנהל פעיל יחד עם הנאשם 2, וגם אם נקבל את טענת הסניגור, שמדובר באיש קש, קיימת פסיקה שלא רואה בכך נסיבה לקולה, תוך שהיא מפנה לפסיקה מלפני שנים רבות.

כפי שכבר צוין, הנתונים שמונחים בפני בית המשפט מראים שאכן העסק נרשם על שמו של הנאשם סמוך להגיעו לגיל 18, דבר המתיישב עם טענות ההגנה.

עוד עולה, כי אכן קיימת נטייה לרצות את אביו של הנאשם. לכן, מן הסתם הסכים הנאשם לרשום את העסק על שמו, כדי לאפשר לאב לפעול בעסק תחת השם הזה.

הנאשם גם לא מתחמק, ומכיר באחריותו למרות האמור, ומבין שעצם רישום העסק על שמו, טומן בחובו אחריות.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 19-02-31352 מדינת ישראל נ' חוסרי ואח'

כך או כך, הכתמת שמו של הנאשם שהינו בחור צעיר, בתחילת חייו, בהרשעה פלילית, שעלולה לפגוע בהמשך תעסוקתו, היא תוצאה קשה. ואשר לנזק קונקרטי הנני מפנה להלכת שבתאי לפיה יש להגמיש את הלכת כתב בנדון, וזהו לטעמי המקרה.

זאת ועוד, בהינתן שנעשו מאמצים לגייס כספים, וסולק סך של כ-30 אלף ₪ מהמחדל, ובהינתן שבית המשפט יוסיף ויטיל על הנאשם לפצות את קופת המדינה בחיוב כספי ניכר, וימשיך ויפקח על הנאשם באמצעות הטלת צו מבחן עליו, סבורני כי הותרת ההרשעה בנסיבות כוללות אלה, הינה בלתי מידתית נוכח הנזק הצפוי לנאשם.

על רקע האמור, סבורני שיש טעם של ממש בהמלצת שירות המבחן, להימנע/לבטל את הרשעתו של הנאשם, באשר קיים חשש מהותי וממשי שההרשעה תחסום את המשך דרכו של הנאשם.

עוד אבקש להפנות לפסיקה ענפה בנושא של הימנעות מהרשעה בעבירות חמורות מנדוננו, שהינן עבירות אלימות, שהתוצאה החברתית שלהן, היא פגיעה ממשית בקורבנות, ובביטחון הציבור. למרות זאת, במקרים המתאימים, מצאו בתי המשפט, על ערכאותיהן השונות להימנע מהרשעה, חרף החומרה והפגיעה העצומה שיש בכך לציבור.

בנדוננו, מדובר בעבירות מיסים שהנזק העיקרי שלהן הוא ממוני ולא פרטני, וזאת כמובן מבלי להמעיט מחומרתן.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 19-02-31352 מדינת ישראל נ' חוסרי ואח'

הימנעות מהרשעה – הדין בראי הפסיקה:

סקירה לא ממצה של פסיקת בתי המשפט המובאת להלן, מלמדת, כי בתי המשפט על ערכאותיהן השונות, מצאו לבטל הרשעתו של נאשם בעבירות חמורות מזו הנדונה כאן, חרף חומרת מעשה העבירה, ולרבות במעשה תקיפה חמורים (ההדגשות בציטוטים שלי – ש.ב.):

- ע"פ 8173/18 8242/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (6.6.19) - שם הורשעו הנאשמים בביצוע שוד בנסיבות חמורות. בית המשפט העליון ביטל את הרשעתם, על אף שלא הוכח קיומו של נזק קונקרטי, לאור התסקירים החיוביים לגבי הנאשמים, ובהינתן השבח לו זכו המערערים בשירותם הצבאי, בכפוף לתשלום פיצוי של 3000 ₪ תוך 90 יום.
- ע"פ 3554/16 **שחר יעקבוביץ' נ' מדינת ישראל** (2017) - הנאשם הורשע שם בעבירות של הפרת אמונים, התחזות לעובד ציבור, ופגיעה בפרטיות. הנאשם נעדר עבר פלילי. בית המשפט העליון ציין, כי מדובר בעבירות חמורות. למרות זאת בוטלה הרשעתו מחשש לפגיעה בתעסוקתו ושיקומו.
- ע"פ 5446/15 **אשר חנימוב נ' מדינת ישראל** (2016) – הנאשם הורשע שם בעבירה של סרסרות למעשי זנות. התסקיר בעניינו המליץ על ביטול ההרשעה. בית המשפט המחוזי דחה בקשה זו והרשיעו. בית המשפט העליון קיבל את ערעורו וציין כי על אף החומרה הרבה של מעשיו אותה הדגיש, נמצא לבטל את הרשעתו. תוך שהדגיש כי על אף החומרה היתרה של מעשיו יש לבצע בכל מקרה בדיקה פרטנית ולתת משקל גם לעושה בעת הכרעת הדין וגזר הדין (שם, בפסקה 14).
- רע"פ 3446/10 **עבד אל חלים נ' מדינת ישראל** (2011) – הנאשם הורשע בהחזקת אגרופן ברכב. בית משפט השלום ביטל את ההרשעה, אך בערעור שהגישה המדינה הפך בית המשפט המחוזי את ההחלטה והרשיעו. ברשות ערעור לעליון הושבה החלטת בית משפט השלום על כנה למרות הדגשת חומרת העבירה בה הורשע כעבירה **"שאינה פשוטה כלל ועיקר"**.
- ע"פ 9090/00 **בועז שניידרמן נ' מדינת ישראל** (2001) – הנאשם ושותפו הורשעו בביצוע מעשה שוד בקיוסקים בעיר העתיקה בבאר שבע, וכן בקשירת קשר לביצוע פשע, והחזקת נשק. לשם ביצוע השוד, הצטיידו בנשק מסוג רימון,

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 19-02-31352 מדינת ישראל נ' חוסרי ואח'

סכינים, אלה וכובעי גרב. בית המשפט העליון, קיבל את הערעור, ביטל את ההרשעה ואת עונש המאסר שהוטל על המערער והטיל עליו צו מבחן ו-300 שעות של"צ, בהתבסס על אינטרס השיקום.

- ע"פ (מחוזי חיפה) 15379-09-19 **בנעיון נ' מדינת ישראל** (21.11.19) – הנאשם הורשע בעבירה של פציעה לפי סעיף 334 לחוק העונשין. לפי עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה, במסגרת הסדר, הוא עמד בתור בסופרמרקט "רמי לוי", ואגב ויכוח של הנאשם ואימו, עם המתלונן, העובד במקום, **נגח הנאשם בראשו של המתלונן**, וגרם לו לחתך אופקי, שהצריך את תפירתו. שירות המבחן המליץ לבטל את ההרשעה מחשש לפגיעה בעתידו התעסוקתי. בית משפט השלום בקריות לא קיבל את עמדתו, הרשיע את הנאשם והטיל עליו עונשים. בית המשפט המחוזי דכאן, קיבל לאחר לבטים את הערעור על ההרשעה, ביטל את ההרשעה וגזר על הנאשם 200 שעות של"צ ופיצוי 7000 ₪. הוטעם, בין היתר, כי מדובר בנאשם נעדר דפוסי התנהגות עברייניים, נורמטיבי, עובד מסור, הסיכון להישנות העבירה נמוך, וכי **"הרשעה בדין עלולה לפגוע בעתידו התעסוקתי"** (פסקאות כ"ד, כ"ה).

- ע"פ (מחוזי חיפה) 34307-12-10 **סובטניק נ' מדינת ישראל** (2011) – המערער הורשע בבית משפט השלום, בעבירה של מעשה מגונה בפומבי. הוגש בעניינו תסקיר של שירות המבחן, אשר נמנע מהמלצה לאי הרשעה, ואף סבר, כי הרשעה **"יש בה לסמן עבורו את הגבול בין המותר לאסור"**. בית משפט השלום קיבל את המלצת שירות המבחן, והרשיע את הנאשם. בית המשפט המחוזי דכאן, ביטל את ההרשעה, תוך התייחסות פרטנית לעובדות כתב האישום, בהן הודה המערער. עוד סבר כי שיקולי שיקומו של אותו מערער, **"...גוברים במקרה זה על האינטרס הציבורי שבהשאת הרשעתו על כנה"** (עמ' 11, שורות 30 – 32).

- ת"פ (מחוזי י-ם) 2086/06 **מדינת ישראל נ' מימון** (2007) – הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות, בגרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. לפי קביעת בית המשפט, הנאשם דקר את המתלונן בגבו, באמצעות סכין מטבח. עקב כך, אושפז המתלונן לתקופה של 18 יום, הדקירה הצריכה ניקוז נוזלים מהריאות, וטיפול תרופתי. על אף חומרתה הרבה של העבירה בה הורשע הנאשם, ולאחר שעמד בית המשפט המחוזי על תופעת "תת תרבות הסכין", מצא בית המשפט המחוזי

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 19-02-31352 מדינת ישראל נ' חוסרי ואח'

לבטל את ההרשעה, לאחר שעמד על נסיבות קרות האירוע, אשר לקביעתו הינן: **"יוצאות דופן ואינן אופייניות לתופעת הסכינאות הרווחת"**. כמו כן, סבר כי האינטרס הציבורי והאינטרס הפרטי של הנאשם ייצאו נשכרים מביטול הרשעתו (פסקה 7 לפסק הדין). בית המשפט המחוזי, חזר והדגיש, כי: **"...אין באמור לעיל כדי להפחית מחומרתה הכללית של העבירה, אולם, כאמור, בבחינת מכלול השיקולים, שהעיקרי ביניהם הוא נסיבות ביצוע העבירה, אני סבורה אף אם לא בלי היסוס, כי הכף נוטה לטובת השיקולים שעניינם שיקומו של הנאשם ועתידו"** (שם, בפסקה 8 סיפא לפסק הדין, ההדגשה במקור – ש.ב.).

סוף דבר:

לעמדת, יישום הלכת **כתב ושבתי** על המקרה הנדון, בצירוף יתר ההנמקה המשפטית אותה הבאתי בהרחבה לעיל, והאמור בחוות דעתו של שירות המבחן, מוביל למסקנה, כי זהו מקרה ראוי להימנעות מהרשעת צעיר שכל עתידו לפניו וכל חטאו היה בריצוי אביו ופתיחת התיק על שמו.

המענה העונשי הראוי בעניינו הוא, חיובו בשירות לתועלת לציבור, בהיקף ניכר יותר מזה המומלץ ע"י שירות המבחן, כדי ליצור הלימה ראויה למחדליו, והשתת חיוב לפצות את המדינה.

תוצאה עונשית זו מתיישבת גם עם האסדרה המנהלית הקיימת בתחום המיסים בעבירות המתאימות, שככלל מצא המחוקק לקבוע, שניתן לסיימן ללא צורך בהעמדה לדין.

אשר על כן, אני מורה כדלקמן:

1. הנני נמנע מהרשעתו בדין של הנאשם.
2. הנאשם יבצע שירות לתועלת הציבור, בהיקף של 150 שעות אשר יבוצע במסגרת "הבית ברחוב חיים" בחיפה, בתפקידי חונכות ומחשוב.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 19-02-31352 מדינת ישראל נ' חוסרי ואח'

3. שירות המבחן יעביר לבית המשפט תוכנית עבודה הכוללת תאריך תחילת ריצוי העבודות שלא יחלו אלא בתום 45 יום מהיום.

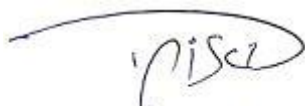
4. הנאשם ישלם פיצוי על הנזק שגרם לקופת המדינה, בסך של - 20,000 ₪. הפיצוי ישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.12.23 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן. פיגור יעמיד את מלוא הפיצוי לפירעון מידי והוא ייגבה בדרך שגובים קנס.

5. צו מבחן למשך שנה. מובהר לנאשם כי באם יפר את צו המבחן או השל"צ אלה יופקעו ובית המשפט יטיל עליו עונש כחוק.

המזכירות תמציא העתק החלטה זו לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, י"ג תשרי תשפ"ד, 28 ספטמבר 2023, בהעדר הצדדים.

שלמה בנג'ור, שופט